

til allerede gældende regler, dels i det hele taget at åbne adgang til at foreskrive mærkning for at lette forbrugernes adgang til at bedømme varer.

Det må skønnes naturligt at overlade monopoltilsynet administrationen af en lovgivning af denne karakter i fortsættelse af administrationen af prisindseendeloven. Monopoltilsynet vil dog ved administrationen af en varedeklarationsordning savne den fornødne sagkundskab, og det forudsættes derfor, at tilsynet søger bistand hos sagkyndige, herunder især de institutioner og organisationer, som gennem årene har samarbejdet med erhvervslivet om frivillige varedeklarations- og kvalitetsmærkningsordninger. I første række må her peges på Dansk Varedeklarations-Nævn, Textilprøvenævnet og Dansk Møbelkontrol samt Statens Husholdningsråd og Forbrugerrådet, der deltager i arbejdet med de frivillige ordningers gennemførelse. Hertil kommer, at en række organer og i øvrigt mange større virksomheder — f. eks. distributionskæderne — repræsenterer sagkundskab på en række områder.

Når forslagsstillerne har fundet, at der bør skabes hjemmel til at foreskrive tvungen egenskabs- og kvalitetsmærkning, skyldes dette dels de vanskeligheder, som bl. a. Dansk Varedeklarations-Nævn har haft med at få et tilstrækkelig bredt vareområde dækket med deklARATIONER, dels ønsket om, at virksomheder eller brancher, som har været tilbageholdende med hensyn til frivillige ordninger, eventuelt kan tvinges til at følge den del af erhvervslivet, som har accepteret og imødekommet ønsket om at give forbrugerne bedre orientering om varers egenskab m. v. Forslagsstillerne lægger imidlertid vægt på, at det igangværende arbejde med gennemførelse af frivillige ordninger søges videreført og udbygget. Det er i denne forbindelse for forslagsstillerne oplyst, at der har været ført forhandlinger med henblik på at simplificere proceduren ved gennemførelse af frivillige varedeklarationer. Forslagsstillerne anser det for nærliggende, at den adgang til at gennemføre tvungne ordninger, der foreslås, vil resultere i en øget etablering af frivillige deklARATIONER, og må lægge vægt på, at det offentlige i videre omfang end hidtil yder støtte hertil. For monopoltilsynets vedkommende må det antages, at det arbejde, der forudsættes pålagt tilsynet, såfremt lovgivningen gennemføres, vil nødvendiggøre en forøgelse af tilsynets bevillinger.

Til de enkelte bestemmelser knyttes følgende bemærkninger:

Til § 1.

Det fastslås i stk. 1 som et almindeligt princip, at varer inden for forbrugsområdet skal forsynes med

oplysning om pris. Afgørende er, om varerne erhvervmæssigt er udbudt i detailsalg, hvorved bemærkes, at disse begreber må forstås i overensstemmelse med almindelig sædvane. Det er ikke fundet nødvendigt at udtale udtrykkeligt i lovforslaget, at dette ikke omfatter fast ejendom, hvorved dog bemærkes, at typehuse, sommerhuse og lignende efter omstændighederne kan anses som varer.

Bestemmelsen i § 1, stk. 1, omfatter varer, der ligger fremme i butik, forretningslokale eller andre lokaler, hvor forbrugeren har almindelig adgang til at se på varerne, samt varer, der på tilsvarende måde udbydes til salg uden for butikken eller forretningslokalet. Med hensyn til butikks- eller udstillingsvinduer må gælde, at mærkning eller skiltning for de udstillede varer skal være anbragt således, at den er synlig og let læselig for den, der står uden for vinduet. Har vinduerne ingen bagklædning, kan der ikke stilles krav om, at prisen for enhver vare i butikken skal kunne iagttages udefra. Prisen for varer, der er udstillet helt fremme i vinduet, skal dog være umiddelbart læselig. Varer i lagerlokaler vil normalt falde uden for mærkningsområdet, idet forbrugeren oftest ikke har almindelig adgang til sådanne lokaler.

Det fordrer ikke, at hver enkelt vare prismærkes, men mærkning og skiltning m. v. må være udformet og anbragt så klart og let tilgængeligt, at den almindelige forbruger ikke lades i tvivl om, hvad den enkelte vare koster. Såfremt varen udbydes i kilo, gram, liter eller i et vist stykantal el. lign., må prisangivelsen angå den enhed (kilo, liter, stk., dusin, bundt el. lign.) af varen, i hvilken den udbydes. Ved bestemmelsen foreskrives ikke mærkning med nettovægt. Med hensyn til krav herom ved færdigpakkede varer henvises til reglen i § 3, stk. 1.

Ved ordene „på anden måde tydeligt“ må forstås, at mærkningen eller skiltningen normalt må være umiddelbart synlig for forbrugeren, således at prisorienteringen lettes. Dette betyder dog ikke, at de handlende ikke i et vist omfang kan følge almindelig anerkendte sædvaner med hensyn til prismærkning. I boghandler er det således almindelig kendt, at bøgerne er mærket med pris på inder siden af omslaget, og også inden for en lang række andre brancher kan der med hensyn til mærknings anbringelse være forskellige kutyper.

Følger de handlende således god forretningsskik med hensyn til mærkning med pris, må mærkningskravet efter § 1, stk. 1, indtil videre kunne anses opfyldt. Der kan imidlertid peges på, at monopoltilsynet, i medfør af hjemmelen i § 7, stk. 1, efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og